

Diana-Florina Cosmin
redactor-șef

Imposibila ușurătate

Contrar aparențelor, titlul de mai sus n-are nicio legătură cu cartea lui Milan Kundera, „Insuportabila ușurătate a ființei”, ci cu un adevăr incomod care ține de noi, oamenii: ușurința, în aproape orice domeniu, ne este imposibilă. Adorăm să complicăm totul, să umplem spațiul, să adăugăm floricele, să îngroșăm liniile, să încălcăm firele. Ceea ce facem noi oamenii cu viețile noastre mă duce uneori cu gândul la jocul unei pisici cu un ghem de lână: luăm ceva rotund, armonios, simplu și îl înnodăm într-un asemenea hal încât nu mai putem să-l reparăm decât desfăcându-l pe tot și apoi făcându-l la loc. Ceea ce explică și de ce tot mai mulți oameni din jurul nostru decid în ultima vreme să-și dea peste cap destinul, renunțând la joburi, case și relații și dând RESET din temelii existenței lor.

I-am admirat mereu pe oamenii care trăiesc frumos dar, mai ales, pe cei care trăiesc lin, simplu. O simplitate încărcată de atâta seninătate, dar la care au ajuns și ei cu greu, după căutări. Echilibrul e greu de atins fiindcă nu ne inspiră încredere și, când suntem puși în fața alegerii, mergem instinctiv pe drumul complicat, pentru că am învățat cândva demult că drumurile inițiatice trebuie să fie sinuoase și dificile, presărate cu hăuri adânci, nu cu poieni înflorite. De câte ori nu ai auzit că „ar fi prea simplu să fie așa”?

Întâlnirea mea cu Chef Adrian Hădean, care face obiectul cover-story-ului din acest număr, a fost încă o lecție de simplitate. Ardeleanul de la Masterchef nu se pierde în clișee ori în vorbe mari și recunoaște că tot ceea ce trăiește azi, inclusiv bucuria extraordinară pe care o simte când intră în bucătărie, este produsul unui drum urmat instinctiv, de-a lungul căruia au existat momente importante, dar puține revelații sau semne providențiale. Totuși, de câte ori a închis un capitol semnificativ, următorul pas i s-a dezvăluit prompt, fără să-l provoace. Marele său merit a fost că a știut să urmeze „firimiturile” presărate pe cărare și să creadă în fiecare etapă a drumului.

Admirăm astfel de oameni, dar simplitatea frumoasă cu care trăiesc ni se pare imposibil de replicat în propriile noastre vieți. Cum am putea să mai credem că există lucruri care curg lin, care se întâmplă pe nesimțite, organic, când societatea în care trăim celebrează tumultul, goana, maratonul? Cu toate astea, tocmai acest ritm nebun în care trăim ne lasă tot mai acut nevoia de a ne epura viețile de neesențial, de a ne lua răgazuri, de a ne trage sufletul. Etape firești de trecere, pe care le veți regăsi din plin în povestea lui Adrian Hădean și în toate poveștile de succes trainice, construite pe ceva solid și autentic.

Cu câteva zile înainte de interviul nostru, la final de septembrie, mă aflu la Madrid, unde – în timp ce România era biciuită de ploaie – domnea o vară cu soare blând și cu un vânt demn mai curând de un început de iunie. Am aflat că spaniolii numesc acea perioadă „el veranillo de San Miguel”, un fel de „mica vară a Sfântului Mihail”. În Nordul Americii fenomenul se numește „vară indiană” și desemnează tot o perioadă de blândă pregătire pentru noul anotimp, astfel încât să nu resimțim noua etapă ca pe o schimbare dramatică. Asta presupune, însă, să ne dezvoltăm să mai căutăm drama și abruptul din propriile noastre vieți și să permitem să ni se întâmple lucruri. La asta se rezumă acel „let go” despre care tot citim și pe care cu greu îl înțelegem fiindcă suntem prea ocupați cu făcutul, cu plănuitul și cu provocatul vieții. Câteodată e bine să mai dăm drumul ghemului din mână, să îmbrățișăm drumul care ni se deschide în față deși nu-i conform cu planurile noastre și să ne bucurăm de o zi de vară indiană fără să ne gândim că vin peste noi toamna sau iarna. Ceea ce ne dăm voie să trăim acum și aici, în tihnă, reprezintă adevăratele momente de seamă. □